

Parlamentul
Republicii Moldova

VB1 nr. 22

14 decembrie 2023

**Deputat în Parlamentul
Republicii Moldova**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004,
Republica Moldova

SESIZARE

prezentată în conformitate cu articolul 25 lit. g) din Legea nr. 317-XIII din 13 decembrie 1994 cu privire la Curtea Constituțională și articolele 38 alin.(1) lit. g) și 39 din Codul Jurisdicției Constituționale nr. 502-XIII din 16 iunie 1995

**pentru controlul constituționalității unor prevederi ale Legii taxei de stat nr.213
din 31 iulie 2023**

14:30

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA		
Intrare Nr.	269a	
" 14 "	12	2023

I – AUTORUL SESIZĂRII

Vlad BĂTRÎNCEA,
Deputat în Parlamentul Republicii Moldova
Bulevardul Ștefan cel Mare și Sfînt 105,
Chișinău 2073

II – OBIECTUL SESIZĂRII

Prezenta sesizare are drept obiect examinarea constituționalității articolul 2 alin. (2) al legii 213/2023, care prevede următoarele : „*Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eșalonare...*” precum și textul „*Suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie și nici nu se compensează din contul părții care a pierdut procesul.*”.

III – EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

În conformitate cu art. 2 alin. (1) al Legii taxei de stat nr. 213/2023: *taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ, precum și pentru fiecare contestație împotriva deciziei agentului constatator asupra cauzei contravenționale atât în primă instanță, cât și în căile de atac.*

Totodată, alin. (4) stabilește că „*Taxa de timbru constituie 200 de lei.*” Odată cu adoptarea unei noi legi prin care au fost instituite mai multe taxe de stat care urmează a fi achitate de către persoanele fizice și juridice pentru realizarea drepturilor sale, legiuitorul a instituit și o notă taxă – taxa de timbru.

Potrivit pct. 3 subpct. 1 din Nota Informativă la proiectul de lege, autorii au menționat că taxa de timbru este încasată de către instanțele de judecată pentru unele cheltuieli legate de administrarea dosarelor. Logica includerii acestei prevederi în legea taxei de stat, este de a aduce claritate domeniului taxei de stat și a nu institui norme identice (cu același conținut) în cadrul normativ conex taxei de stat.

Autorul sesizării consideră că textul prevăzut la art. 2 alin. (2) al Legii nr. 231/2023, „*Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eșalonare...*” și textul „*Suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie și nici nu se compensează din contul părții care a pierdut procesul*”, vine în contradicție cu mai multe articole din Legea Supremă și din jurisprudența CtEDO reieșind din următoarele argumente:

Taxa de timbru urmează a fi achitată de către orice persoană juridică de drept privat și de orice persoană fizică, cu excepția situației menționate la pct. 1.1.5. din anexa nr. 2 al legii, potrivit căruia sunt scutiți de la taxa de timbru reclamantii în acțiunile privind aplicarea măsurilor de protecție și în acțiunile privind repararea prejudiciului material și/sau moral cauzat prin acte de violență în familie.

Autorul prezentei sesizări consideră că este o restricție disproporționată impusă justițiabililor pentru intentarea unui proces judiciar în cadrul căruia urmează să-și apere un pretins drept încălcat. Or, potrivit redacției actuale de la art. 85 alin. (4) ale Codului de Procedură Civilă, legiuitorul a oferit dreptul discreționar instanțelor de judecată, în funcție de situația materială și de probele prezentate în acest sens de către potențialul reclamant, să dispună scutirea, amânarea sau eșalonarea integrală sau parțială de la plata taxei de stat.

Restricția impusă de către legiuitor la art. 2 alin. (2) al Legii nr. 231/2023, prin care nu oferă dreptul instanțelor de judecată de a dispune amânarea, eşalonarea sau scutirea de la plata taxei de timbru vine în contradicție cu articolul 20 alin. (2) din Constituție, care interzice autorităților publice de a adopta acte normative care ar îngreuna accesul liber la justiție, deoarece persoanele cu venituri modeste care nu au posibilitatea de a achita taxa de timbru nu își vor putea apăra drepturile încălcate.

Potrivit raportului de stare a țării pentru anul 2022, realizat de către centrul analitic independent „Expert-Grup”, numărul persoanelor sărace va crește în anul 2023, cetățenii care trăiesc cu 54 de lei pe zi va fi cu circa 1/5 mai mare. A fost atestată o reducere a puterii de cumpărare cu 10%. Consecințele respective au fost generate de creșterea prețurilor la materiile prime, secetă, tendința inflaționistă în plan global și conflictele regionale. Efectele acestora vor avea un impact direct asupra nivelului de trai al populației și ponderea persoanelor sărace va crește.¹

În conformitate cu art. 25 alin. (1) al Legii nr. 100/2017 cu privire la actele normative, *elaborarea proiectelor actelor normative este precedată, în funcție de importanța și complexitatea proiectelor respective, de efectuarea studiilor de cercetare în scopul fundamentării necesității sau lipsei acestora privind inițierea elaborării unui act normativ. Studiile de cercetare se efectuează pentru cunoașterea temeinică a realităților social-economice ce urmează a fi reglementate, a cadrului normativ relevant, a reglementărilor similare în legislația altor state, inclusiv a țărilor Uniunii Europene.*

La adoptarea proiectului de lege, cu un impact atât de major asupra populației, nu a fost efectuat un studiu de cercetare de către autorii proiectului în vederea luării în calcul a realităților social-economice ale Republicii Moldova.

Totodată, prin Hotărârea de Guvern nr. 516 din 19 iulie 2023 a fost adoptat un aviz negativ asupra proiectului de lege a taxei de stat și asupra amendamentelor la proiectul de lege a taxei de stat. Potrivit conținutului avizului, Guvernul a adus critici majore asupra introducerii unei noi taxe precum este taxa de timbru.

În avizul său, Guvernul a menționat faptul că instituirea obligației de plată a taxei de stat pentru formularea unei acțiuni în justiție cu plata concomitentă și a taxei de timbru, în mărime de 200 de lei, pentru fiecare acțiune, cerere sau act de procedură efectuat atât în prima instanță cât și în căile de atac, pentru toate cauzele civile, de contencios administrativ, precum și pentru contestațiile împotriva procesului-verbal și deciziilor agenților constatatori în procesele contravenționale, **nu este suficient justificată în condițiile în care proiectul propune instituirea unei taxe de stat separate pentru fiecare acțiune, cerere și act de procedură.**

Impunerea concomitentă cu taxă de stat și taxă de timbru pentru fiecare acțiune, cerere sau act de procedură efectuat atât în prima instanță, cât și în căile de atac, în cauzele civile, ar putea genera situații în care persoana fizică și juridică nu va face față cheltuielilor unui proces de judecată din cauza lipsei mijloacelor financiare. Or, dacă în cazul taxei de stat, în funcție de starea financiară a reclamantului acesta poate solicita scutirea, amânarea sau eşalonarea plății, din textul proiectului de lege propus rezultă că acesta (reclamantul), indiferent de starea sa financiară va fi obligat să plătească taxa de timbru în situația în care proiectul stabilește la art. 2 alin. (2) că aceasta este nesusceptibilă de scutire, amânare sau eşalonare.

Totodată, Guvernul în același aviz a remarcat faptul că instituirea taxei de timbru vine în contradicție cu articolul 54 al Constituției, care obligă statul să nu adopte legi care

¹ https://www.ipn.md/ro/numarul-persoanelor-care-traiesc-la-limite-saracici-cu-doar-7965_1094064.html

ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului. Or, reieșind din situația social-economică din Republica Moldova, instituirea unei noi taxe fără a oferi dreptul instanțelor de judecată să amâne, eșaloneze sau să scutească persoanele interesate, reprezintă o normă care vine în contradicție cu articolul 20 și 54 al Constituției.

Totodată, excluderea dreptului persoanei de a recupera taxa de timbru din contul părții care a pierdut procesul, încalcă dreptul de proprietate prevăzut la art. 127 al Constituției și art. 1 al Protocolului adițional nr. 1 al CtEDO, care obligă statul de a ocroti proprietatea cetățenilor.

Potrivit art. 86 al Codului de Procedură Civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei. Prin urmare taxa de timbru achitată de către reclamant pentru inițierea procesului judiciar, indubitabil reprezintă niște cheltuieli de judecare a cauzei.

În corespundere cu art. 94 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Prin urmare, reieșind din redacția actuală a art. 2 alin. (2) din Legea nr. 231/2023, care nu oferă dreptul de a recupera taxa de timbru din contul la partea care a pierdut procesul, vine în contradicție cu art. 94 alin. (1) CPC, care oferă dreptul părții care a câștigat procesul de a recupera orice cheltuieli rezonabile și motivate pe care le-a suportat pe parcursul examinării cauzei, inclusiv taxa de timbru.

În conformitate cu articolul 3 alin. (3) al Legii nr. 100/2017 cu privire la actele normative, actul normativ trebuie să corespundă prevederilor Constituției Republicii Moldova, tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte, principiilor și normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional, precum și legislației Uniunii Europene. Iar, alin. (4) stipulează că actul normativ trebuie să se integreze organic în cadrul normativ în vigoare, scop în care:

a) proiectul actului normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune;

b) proiectul actului normativ întocmit în temeiul unui act normativ de nivel superior nu poate depăși limitele competenței instituite prin actul de nivel superior și nici nu poate contraveni scopului, principiilor și dispozițiilor acestuia.

Reieșind din argumentele sus-menționate devine clar că nu a fost corelat actul normativ adoptat în lectură finală la data de 31 iulie 2023 cu alte acte normative deja existente.

Potrivit pct. 10 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 23 noiembrie 2010, pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate – **norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie**, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art.23 din Constituție, care statuează obligația statului de a garanta fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile.

Mai mult ca atât, Curtea Europeană a menționat că nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite individului să-și corecteze conduita. În special, o normă este previzibilă atunci când oferă o anumită garanție contra atingerilor arbitrare ale puterii publice (*cauza Amann v. Elveția, hotărârea din 16 februarie 2000, §56*). Testul preciziei legii impune ca legea, în situațiile în care oferă o anumită marjă de discreție, să indice cu suficientă claritate limitele acesteia (*cauza Silver și alții v. Regatul*

Unit, hotărârea din 25 martie 1983, §80). Potrivit pct. 51 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 27 septembrie 2016, Curtea a reținut că la elaborarea unui act normativ legiuitorul trebuie să respecte normele de tehnică legislativă pentru ca acesta să corespundă exigențelor de calitate. Astfel, pentru a exclude orice echivoc, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure.

Mai mult, pe lângă criticile aduse de către autorul prezentei sesizări referitor la încălcarea dreptului de proprietate a textului contestat de la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 231/2023, prin care partea care a câștigat procesul judiciar nu va fi în drept de a recupera taxa de timbru din contul părții care l-a pierdut, această normă nu este una clară, deoarece vine în contradicție cu art. 94 alin. (1) CPC, iar prin urmare va genera o confuzie în rândul instanțelor de judecată, care vor fi nevoite să aplice niște prevederi neclare și contradictorii ale legii.

Potrivit legii, taxa de timbru urmează a fi achitată de către persoanele care depun contestație în sensul art. 448 Cod Contravențional, împotriva unui proces-verbal cu privire la contravenție, dar și în cazul depunerii unei acțiuni în contencios administrativ, prin care se contestă un act administrativ individual defavorabil emis de către o autoritate publică. Potrivit pct. 38 al Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 29 noiembrie 2018, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act administrativ, care emană de la o autoritate publică, dotată cu competența de a constata și de a sancționa faptele contravenționale, se bucură de prezumțiile de legalitate, de autenticitate și de veridicitate. Astfel, în cazul anulării de către instanța de judecată a actului administrativ individual defavorabil sub forma unui proces-verbal cu privire la contravenție, potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) Cod Contravențional, contravenientul are dreptul să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională. Același lucru îl menționează articolul 2006 alin. (1) Cod Civil, care stipulează faptul că prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluționarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcție de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică.

Astfel, în cazul contestării în instanța de judecată a unui act administrativ emis de către o autoritate publică prin care i se lezează un drept legitim, persoana va fi obligată la achitarea taxei de timbru în sumă de 200 lei. După anularea actului administrativ ca fiind unul ilegal, potrivit normelor sus-menționate, persoana va fi nevoită de a intenta un alt proces judiciar în ordine civilă pentru a recupera prejudiciul suportat în legătură cu atragerea ilegală la răspundere contravențională, fie în legătură cu emiterea unui alt act administrativ individual defavorabil care a fost anulat de către instanța de judecată. Pe lângă prejudiciul moral care poate fi cauzat persoanei, atestăm faptul că taxa de timbru care a fost achitată la depunerea contestației împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție, fie a cererii în instanța de contencios administrativ, reprezintă un prejudiciu material. În redacția actuală a Legii nr. 231/2023, o asemenea taxă nu va fi posibil de a fi recuperată din contul autorității publice, deoarece legiuitorul a stabilit la art. 2 alin. (2) că suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie și nici nu se compensează din contul părții care a pierdut procesul.

Cu referire la condițiile de calitate a legii (incidența articolului 23 din Constituție), subliniem faptul că potrivit art.1 alin.(3) din Constituție, Republica Moldova este un stat de drept și democratic, iar în jurisprudența sa constantă Curtea Constituțională reiterează importanța principiului statului de drept pentru o societate democratică.

Totodată, Înalta Curte cu titlu de principiu remarcă faptul că, exigențele statului de drept presupun *inter alia* asigurarea legalității și a certitudinii juridice, opinie similară conținându-se și în Raportul Comisiei de la Veneția privind preeminența dreptului 2011.

Curtea Constituțională a reținut constant că principiul legalității și al certitudinii juridice este esențial pentru garantarea încrederii în statul de drept și constituie protecție împotriva arbitrarului. Or, asigurarea respectivelor principii obligă statul să legisfeze într-o manieră clară și previzibilă normele de drept adoptate.

Așa dar, adoptarea de către legiuitor a actelor legislative accesibile, previzibile și clare se impune prin pisma art.23 alin. (2) din Legea supremă.

În Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 23 noiembrie 2010, a fost statuat că pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate – norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art.23 din Constituție, care statuează obligația statului de a garanta fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile.

Necesitatea examinării calității legii de către autoritățile publice ale Republicii Moldova a fost evidențiată și în jurisprudența CtEDO pe mai multe cauze (Busuioc v. Moldova, Guțu v. Moldova). Astfel, în cauza Guțu v. Moldova, §66 (Guțu v. Moldova nr.20289/02, 7 iunie 2007): "...expresia "prevăzută de lege" nu presupune doar corespunderea cu legislația națională, dar, de asemenea, se referă la calitatea acelei legislații (a se vedea Half ord v. the United Kingdom, Reports 1997-III, p.1017, §49). Legislația națională trebuie să indice cu o claritate rezonabilă scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică (a se vedea Domenichini v. Italy, Reports 1996-V, p.1800, §33)"

Totodată, CtEDO în jurisprudența sa a menționat că nu poate fi considerate „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite individului să-și corecteze conduita. În special, o normă este previzibilă atunci când oferă o anume garanție contra atingerilor arbitrare ale puterii publice (Amman vs. Elveția 2000).

În Hotărârea nr. 26 din 27 septembrie 2016, a fost statuat cu titlu de principiu că la elaborarea unui act normativ legiuitorul trebuie să respecte normele de tehnică legislativă pentru ca acesta să corespundă exigențelor de calitate. Astfel, pentru a exclude orice echivoc, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure.

Prin urmare, destinatarii trebuie să fie în măsură să prevadă consecințele ce pot decurge dintr-un act determinat doar în baza prevederilor care îl specifică, adică prin aplicarea simplă a regulilor de interpretare lingvistică sau prin aplicarea actelor subordonate acestui act.

De asemenea, textul legislativ trebuie să corespundă principiului unității materiei legislative sau corelației între textele regulatorii, pentru ca persoanele să-și poată adapta comportamentul la reglementările existente, ce exclud interpretările contradictorii sau concurența între normele de drept aplicabile. Astfel, legea trebuie să reglementeze în mod unitar, să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, iar în cazul unor instituții juridice cu o structură complexă să prevadă elementele ce disting

particularitățile lor.

Curtea reține că previzibilitatea și claritatea constituie elemente *sine qua non* ale constituționalității unei norme, care în activitatea de legiferare acestea nicidecum nu pot fi omise.

Cadrul normativ pertinent

Constituția Republicii Moldova

Articolul 1

Statul Republica Moldova

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4

Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 7

Constituția, Lege Supremă

Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Articolul 9

Principiile fundamentale privind proprietatea

(1) Proprietatea este publică și privată. Ea se constituie din bunuri materiale și intelectuale.

(2) Proprietatea nu poate fi folosită în detrimentul drepturilor, libertăților și demnității omului.

(3) Piața, libera inițiativă economică, concurența loială sînt factorii de bază ai economiei.

Articolul 20

Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 54

Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

- (1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.
- (2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.
- (3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.
- (4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Articolul 127

Proprietatea

- (1) Statul ocrotește proprietatea.
- (2) Statul garantează realizarea dreptului de proprietate în formele solicitate de titular, dacă acestea nu vin în contradicție cu interesele societății.
- (3) Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.
- (4) Bogățiile de orice natură ale subsolului, spațiul aerian, apele și pădurile folosite în interes public, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, căile de comunicație, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale de la Paris, 04 noiembrie 1950:

ARTICOLUL 17

Interzicerea abuzului de drept

Nicio dispoziție din prezenta Convenție nu poate fi interpretată ca autorizând unui stat, unui grup sau unui individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau libertăților recunoscute de prezenta Convenție, sau de a aduce limitări acestor drepturi și libertăți, decât cele prevăzute de această Convenție.

ARTICOLUL 18

Limitarea folosirilor restrângerilor drepturilor

Restricțiile care, în termenii prezentei Convenții, sunt aduse respectivelor drepturi și libertăți, nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.

Protocolul adițional nr. 1 la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale semnat la Paris, 20 noiembrie 1952

ARTICOLUL 1

Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu

poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.

IV – CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

Urmare celor expuse, în conformitate cu prevederile art.1, 4, 7, 9, 20, 23, 54 și 127 din Constituția Republicii Moldova, art. art.4 și 25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. art. 4,38,39 din Codul Jurisdicției Constituționale.

Solicit Înaltei Curți:

1. Admiterea spre examinare a prezentei sesizări;
2. Exercițarea controlului constituționalității și declararea drept neconstituționale a articolul 2 alin. (2) al legii 213/2023, care prevede următoarele : „*Taxa de timbru nu este susceptibilă de scutire, amânare sau eşalonare...*” precum și textul „*Suma de bani plătită ca taxă de timbru nu se restituie și nici nu se compensează din contul părții care a pierdut procesul.*”.

V – DATE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

VI - LISTA DOCUMENTELOR

VII - DECLARAȚIA ȘI SEMNATURA

Declar pe onoare ca informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Vlad Bătrîncea
